põhja-maa taga on suur jäe-meri, kus Noa aegist jääd leida on ja senna sisse on mõni enne wee-uputuse aegne kolsat-elajas jäänud. — Ja kui Jaani-pääwa aeal kalamees Teraw-mägede pealt mõne hoblika lible leiab, siis röömustab ta ennast enam, kui mõni meie peremees oma umbaeas lu-hawa nisu üle, ja sööb hoblikaid, et keel suus nilpsab. Ning kui niisugune waene kalamees waheft äpardusе pärast talweks peab senna jääma, siis ehitab ta enesele senna onni, tömbab wolas-kala nahast katuksе peale ja kui siis jäe-karul meres nälg kätte tuleb, siis ronib ta oma naaber-waenlase katuksele ja toidab ennast seega, kui tile kile peale katuksest ärakisub ja nahka paneb.

Maja peremees kuuleb kül, mis wäljas sünnib, ta wõtaks kül wa äkilise ja teeks röövlile suitsu nina alla, kui mitte „talwe külm sa wali mees" õues ta oma elu järele ei waritseks. Ka seal külmal põhja-maal, suurte lume hangede wahel küdab Krönimaa mees seega oma Jumalat, kui Händeli suure „Halleluja" ilma wigata läbi laulab."" —

Siin lõpetas Tüdimatta oma kõne ja lubas lastele tulewal korral õhtu- ja hommiku maadest rääkida. —

Ka Jõulu eel tuli õpetaja kooli katsuma ja oli

kõikidega iluste rahul ja lubas Jõulu-lauba õhtaks lastele jõulu-puu teha lasta. Niisugune asi oli maa paigus nudis; seepärast ei laulnud siis lapsed mitte ükspäinis: „„„Jõuaks, jõuaks Jõulud tulla, siis saab saia-leiba süüa, oma käega ossi wõtta,"" ei, waid naad olid ka mõne ilusa laulu „Kristuse tulemise lauludest" pähä õppinud.

Ja kui Jõulu-lauba kätte jõudis ja mina ka seal olema juhtusin, siis seisis iluste meelookidega ehitud ja küünaltest säraw kunst kest tuba ja lapsed laulsid mõne ilusa laulu; wanadele luges Tüdi-matta esimese püha ewangeliumi ette.

Wiimaks manitses ta weel lapsi ja ütles: „„Armsad lapsed! teite silmad särawad Jõulu röömust ja ootate igaüks oma jõulu kinki. Ka waheft lööte silmad jõulu-puu peale, aga kas teate ka, mis seesinane puuke teitele jutustada tahab, ehk mis ta tähendab? — Waatke, ta tahaks esite oma elukäiku teile jutustada ja öölda: „Armsad lapsed! eile ma kaswasin alles metsas, kest teisi puid, kus tuul ja torm mind murda tahtsid ja lumi kattis mu ilu maani. — Täna õhtu aga seisan siin soojas toas ja mitu särawat küünalt täiendawad mu ilu. Teie seisate ka kui kena kuuse salk nu ümber ja maailma marud ja tuuled puhuwad teite peale ja naad tahaksid teid äralämmatada, ja ka